

Vidim sebe kao...

U početku sebe sam video kao jednog uspešnog fudbalera i imao sam jaku želju da postanem fudbaler. Puno stvari me je privlačilo.

Ali kasnije, mnogi moji drugari su se ispisali. Nakon dve godine treniranja i brojnih uspomena, čak nisam više video fudbalera u sebi i ispisao sam se. Dugo vremena nisam ništa trenirao. Tražio sam sport prikladan za mene i tu sam izgubio puno vremena. Konačno sam našao sport prikladan meni. To je bio ultimat fajt. Iako je to grub sport, ništa me nije sprečavalo da treniram dalje. U ovom sportu sbe vidim u ringu sa rukavicama na kojim piše "UFC". Gledam se sa protivnikom oči u oči i tražim njegovu najsabiju tačku. Kako da ga pobedim. Velikom snagom krećem na njegovu najslabiju tačku, udarim ga i on pada, "Don Lazar Bukumirić" je pobedio! To! Ovo je bio direktan prenos moje mašte. A sada vratimo se na treniranje.

Pošto stvarno planiram da treniram i ne želim da prestanem šta god da se desi. Postaću borac! To je moj san.

Lazar Bukumirić 7/2

Portret

Dugo sam razmišljao koga da opisujem i odlučio da to bude moj komšija, jedan simpatičan deka.

On ima sedu kosu i sedu bradu. Oči su mu sitne crne. Lice mu je puno bora, a iz usta mu sija zlatni zub. Ima osrednji stomak i mršave noge. Na glavi nosi šešir koji je već star i iscepan. Ponekad dok šeta ulicom, zaustavi koje dete i da mu bombonu. Uveče obavezno gleda dnevnik koji pojača da bruji cela ulica. Izlazi jedino kada ide kod lekara ili na izbore kao i svi dokoni pnzioneri.

Volim svog komšiju, starog deku, volim njegove savete i ratne priče. Volim njegov osmeh, a ne volim to što ima puno godina i što će nas uskoro napustiti.

Stefan Andrić 6/3

Ulica mog detinjstva

Mesto, kada sam bio mlađi, gde smo se moji drugovi i ja sastajali, bila je ulica u kojoj smo živeli. To nije bila preterano velika ulica, ali dovoljna da se lepo u njoj zabavljamo. Obično smo se sastajali u proleće, leto i ranu jesen, a ponekad i zimi. Predveče ili posle ručka, svi smo dolaili na jednu raskrnicu. Skupimo se nas dvadeset, pričamo i šetamo ulicom. U njoj ima puno drveća, žbunića i sličnog. Kada zaveje sneg sve je kao u bajci, kanali prepuni snega koji izražava udubljenje u njima, golubovi se kriju ispod krovova i čekaju proleće kad će moći ponovo da lete slobodno, tada i sneg na zimzelenom drveću prošaran njihovim iglicama izgledaju kao i sve ostalo očaravajuće. Putevi su malo popucali, ali to ni po čemu ne škodi jer u odnosu sa ostalim stvarima koje je ulepšavaju to je ništa. U jesen svo lišće opadne i sve je pokriveno narandžasto-žutim prekrivačem. A u proleće i leto sve ozeleni i ploovi ukrašavaju krošnje. Poslednjih godina bila je malo zapuštena, ali se ove godine to popravilo, puna je dece i ljudi. To je po mom mišljenju bila najlepša ulica i ostaće tako.

Veljko Vlahović 6/3

Ponekad razmišljam o...

Ponekad se vratim u prošlost i vidim sebe kako je bilo. Kada sam bila mala, imala sam malu slatku pudlicu. Zvao se Čupko, tako sam mu dala ime jer je bio čupav. Bio je mali, imao je slatke braon oči i malu crnu njušku. Kada bih bila tužna, on bi došao i svoju glavicu bi mi stavio u krilo. Kada bih bila tužna i on bi bio tužan. Mama mi nije dozvoljavala da me prati do škole, ali mama kad ode na posao, on istrči iz kuće i on dodje do moje škole. Svaki dan sam ga vodila u šetnju i svaki dan bi se igrali po više sati, sem kad dobijem lošu ocenu u školi. I moja mama i svi u porodici, su ga voleli. To su mi bili najlepší dani, i dani kada mi ga je tetka poklonila. Dobila sam ga za rođendan, moj 11 rođendan. Mnogo sam ga volela. Ali došlo je do komplikacija. Čupko je, na žalost, morao da ide iz našeg doma. Posle ga više nikad nisam videla. Moja mam mi je nudila da mi nabavi novu kucu, ali ja nisam dozvolila. Jer i da dobijem novu kucu, Čupko nikad neće moći da izađe iz mog srca, gde god bio. Ovo je događaj koji ću uvek pamtit i događaj koji nikad neće izaći iz mog srca. **Marija Ana Lazarević**

Priča mog jastuka

Na presvlaci mog jastuka nalaze se zebre, pilići i mede okružene crvenom narandžastom i belom bojom. Često je u ormanu, jer ujutru namestim krevet, stavim crvenu presvlaku i plišanu mečku Đinu. Često se pitam šta bi mogao da mi kaže, sem kako je u ormanu mračno i kako nad njim vise moje trenerke i jakne. Ali, kad malo bolje razmislim ima. Pričao bi mi kako je stojao u magacinu prodavnice, sve dok ga moja mama nije kupila. Opisivao bi mi osećaj kada se vrteo u bubnju veš mašine. Okružen šarenim čaršavima i natopljen vodom s mirisom djurdjevka. Kako se sušio u bašti na toplo suncu okružen pčelama i leptirima. Dok spavam prisluškuje mi sigurno snove. Ispričao bi mi i san kojeg se ne sećam. Možda se prestravio kad sam imala košmare, ili se smejaio kada sam sanjala crve u školskom dvorištu. Smetala bi mu temperatura kada sam bila bolesna i ustajanje kasno u noć da popijem lek. Nerviralo bi ga što ga stalno udaram jer ne mogu da zapamtim lekciju iz istorije. Slušao bi moje omiljene pesme i pevušio u sebi. Dok smo bili na moru, posmatrao bi talase koje udaraju u stene i ptice na nebu. Sigurno se naslušao svega iz mog detinjstva samo ležeći u mestu. On je za mene poseban jastuk, i kada bi progovorio imao bi šta da mi kaže.

Andjela Popović 7/2**Jedan nesvakidašnji dan**

Dok su prozračni zraci sunca provirivali kroz rupice ispucalih roletni, i nagoveštavali mojim osetljivim plavim očima da je vreme za početak jednog sasvim novog, ali i sasvim običnog dana, kao što je bio i svaki drugi, a možda i ne, postepeno sam postajao svestan da treba da ustanem, što sam i učinio. Moj hrčak po imenu Zvrndo, još uvek je njuškao u svojoj udobnoj gomilici piljevine, koja je stalno na neki način ispadala iz kaveza. Pošto mi je tom trenutku u ušima odzvanjalo, usled velike tišine, samo odkucaj mog glomaznog sata koji je ležao na podu, osvrnuo sam se ka njemu i video da je vreme spremanje u za školu. Povodom mog omiljenog

Napisao Redakcija
petak, 07 jun 2013 10:59

dana u nedelji, četvrtka, obukao sam se kako mi je najviše prijalo. Strpao sam nekolicinu knjiga, potrebnih za nastavu u torbu, i ne primećujući da pernice nigde nema jer iako je nema nije bilo razloga za brigu, zato što mi ne bi bio prvi put da mi drugi pozajmljuju pribor. Nazuo sam patike, nespretno ih zapertlavši. Pošto su svi u kući spavali, nisam nikoga pozdravio osim Zvrnda, što možda neikima zvuči malo suludo, ali nije ni važno. Ali ipak, nešto nije štimalo. Bilo mi je čudno što u školi nisam zatekao moje drugare, niti bilo koga drugog. Na šarenom zidu školskog hodnika stajao je novi kalendar, na koji sam pogledao i shvatio da je neradna subota. Često je neki, na početku običan dan, na kraju nesvakidašnji što dokazuje moje iskustvo.

Luka Pešić 7/3